

grad av medborgarkriget i Finland. År 1919 trädde totalförbudet i kraft i vårt land. Några uppgifter om alkoholkonsumtionen kunde icke meddelas, då rusdryckerna ju voro förbjudna. Detta tillstånd varade i nästan 14 år.

„De obligatoriska föreskrifterna“, som vid utbrottet av det första världskriget fingo laga kraft, åstadkommo en utpräglad minskning i frekvensen av självmord och övriga brott mot liv utom mord som ju icke står i relation till bruket av alkohol. Också i frekvensen av misshandelsbrott och övriga våldsbrott samt i frekvensen av brott, som uppträda i samband med våldsbrotten kan man till följd av dessa förordningars inverkan skönja en nedåtgående tendens.

Härvid bör man dock observera att frekvensen av våldsbrotten icke blott påverkats av den minskade alkoholkonsumtionen utan också av världskriget. Ovan anförda statistiska uppgifter visa i vilken oerhörd grad våldsbrottsligheten i Finland är influerad av den dåliga alkoholtoleransen hos det finska folket.

Genom att undersöka de obligatoriska föreskrifternas inflytande på brottsligheten kan man vinna en värdefull lärdom:

Varje alkoholpolitik i Finland som icke i tillräcklig grad tar hänsyn till det finska folkets dåliga alkoholtolerans är på förhand dömd att misslyckas.

Veli Verkko.

Norske straffedommer 1951.

Av lagmann TRYGVE LEIVESTAD.

Sikring.

En 47 år gl. skogs- og gårdsarbeider med mangelfuldt utviklede eller varig svekkede sjelsevner ble dømt for å ha mishandlet kjønnsdelen på en kvige, dyrevernl. § 1 jfr. § 16. Han var gift og hadde barn, men var skilt. Tidligere var han dømt to ganger for utuktig omgjengelse med dyr, en gang for dyremishandling, siste gang, i 1948 med sikring. Straff ble nå ikke idømt, men påtalemyndigheten bemyndiget til å anvende sikringsmidler etter strl. § 39 nr. 1 — a—f. s. 787. Se også under Forbrytelser mot sedelighet.

Betinget dom.

En 49 år gl. enslig tømmermann hadde flyttet sammen med en separert frue med 4 barn på landet nordpå. Da han kom tilbake fra Lofotfiske, beskylte hun ham for utroskap, mens han mente hun hadde vært utro. Da hun forlangte at han skulle flytte, tilføyet han henne to

dype knivstikk for å drepe henne. Etterpå angret han, etter egen og vitners oppfatning „stillet“ han blødningen ved å lese over sårene, la kvinnen i sengen og gråt. Han forsøkte også selvmord. Lagmannsretten satte straffen for drapsforsøk i 1½ år. Under dissens endret Hr. straffen til fengsel i 1 år, betinget. Det var da lagt vekt på domfeltes anger, at kvinnen ikke hadde fått noe mén og ikke hadde begjært tiltale, og at det var meningen de nå skulle gifte seg.

Dommen bryter utvilsomt med den tolking av strl. § 52 om vilkårene for betinget dom som hittil har vært fulgt. Etter denne bestemmelse kan betinget straff ikke gis den som nå eller tidligere er felt for bestemte grove forbrytelser, deriblandt voldtekt, drap m. v. Dette har vært oppfattet slik at det også omfattet forsøk på slike forbrytelser. Førstvoterende med tilslutning av to dommere sier om dette bare at strl. § 52 1. c. ikke kan være til hinder for betinget dom, da den handling tiltalte dømmes for, ikke er straffbar etter strl. § 233 — drap — men er en forsøkshandling straffbar etter strl. § 51, jfr. § 49.

Annenvoterende, professor Andenæs, innvender „at denne tolkning er mer skarpsindig enn naturlig“, og neppe holdbar, og hevder at det utvilsomt har vært meningen at forsøk skal være sidestillet med de fullbyrdede forbrytelser som er nevnt i strl. § 52. 1. c som utelukker betinget straff, og gir en nærmere begrunnelse for sitt syn.

Denne oppfatning støttes sterkt av at det aldri har vært gitt betinget dom for forsøk på forbrytelser mot de bestemmelser som er nevnt i strl. § 52, 1. c. På den annen side har utvilsomt flertallets syn for såvidt sterke grunner for seg, som det kan være ønskelig med en videre adgang til å gi betinget dom. Det er da også foreslått av straffelovkomiteen i dens utkast til nye bestemmelser om betinget dom.

At det ikke kan gis betinget dom etter strl. § 52, 1 a. til den som i de siste 5 år har sonet fengselsstraff, er også uheldig. En yngre mann ble dømt til fengsel i 75 dager for å ha unnlatt å betale bidrag til sin fraskilte hustru og deres to barn. Da han 2 år tidligere hadde sonet 21 dagers fengsel for overtredelse av motorvognloven, kunne straffen ikke gjøres betinget, noe førstvoterende beklaget av hensyn til familien. Rt. s. 973.

Ikke minst ved formuesforbrytelser går Hr. langt i å bruke betinget dom særlig ved første gangs forbrytelse, som noen eksempler vil vise.

En mølleieier, 45 år gammel, ble dømt til 8 mnd. betinget fengsel for bedrageri og dokumentfalsk, strl. §§ 270, jfr. 271 pkt. 5 og 183. Han hadde i over 1 år levert Statens Kornforretning uriktige lister over malt korn, dels ved å føre opp større kvanta for produsenter, dels ved å føre opp falske navn og lage falske kvitteringer for korn malt ved møllen. På den måten hadde han fått Kornforretningen til å utbetale ham kr. 15.061,96. Domfelte tilstod før forholdet var oppdaget, skaffet dekning for beløpet, og vedtok dom i forhørsrett. Rt. s. 315.

En 50 år gl. kjøpmann underslo vel kr. 15.000 omsetningsavgift. Hr. dømte ham til fengsel i 120 dg. som ble gjort betinget av at han betalte

kr. 3000 med månedlig kr. 100. Det ble tatt hensyn til at tiltalte som hadde kjøpt en forretning, ikke hadde hatt kapital nok og ikke fått forretningen til å gå, slik at omsetningsavgiften var gått med til driftsutgifter. — En dommer stemte av generalpreventive grunner mot å gjøre straffen betinget. Rt. s. 542.

En 40 år gl. gift men barnløs bokholder i fast stilling låste seg en søndag inn i et kontor i samme bygning hvor han arbeidet. Han skrudde ut dørhaspene for at det skulle se ut som innbrudd. Med øks og skrujern brøt han opp en dør til, brøt opp et par skapdører og et pengeskrin og tok kr. 21.848. Han gikk hjem med pengene, og gikk så på sitt kontor og ringte derfra beskjed om at han hadde oppdaget innbruddet. Neste morgen ble han redd, og begynte å brenne pengene, men stoppet av frygt for at røken skulle bli oppdaget. Etter en del politiforhør tilsto han og vedtok dom i forhørsrett. Det ble funnet kr. 8700 hos ham. Hr. dømte ham til fengsel i 1 år. Straffen ble gjort betinget med prøvetid 5 år uten tilsyn, med særskilt vilkår at han i prøvetiden betalte tilbake kr. 4500 med kr. 500 hvert halvår. Det ble uttalt at det var „all grunn til å tro at det for domfelte dreiet seg om en høyst ulykkelig situasjonsbetinget avsporing, som stod i strid med hans vanlige livsførsel og innstilling.“ Rt. s. 947.

Ubetinget dom er derimot gitt av generalpreventive grunner i andre tilfeller:

En kontorsjef underslo kr. 28.700 i den forretning han var ansatt i bl. a. ved å skrive falske kvitteringer. Han ble dømt for underslag og dokumentfalsk til fengsel i et år. Betinget dom ble ikke gitt fordi han var en moden mann, 46 år, og underslaget hadde pågått i flere år. Rt. s. 12.

En 56 år gl. sjåfør i en kullforretning fikk 120 dg. ubetinget for gjennom lengere tid å ha stjålet koks i den forretningen han arbeidet for. Tiltross for at førstvoterende uttalte at han ikke fant grunn til å legge særlig vekt på at tiltalte i 1926 og 1935 var dømt for underslag og tyveri, fant han med tilslutning av de øvrige at generalpreventive hensyn talte mot å gjøre straffen betinget. Rt. s. 946.

På den annen side slapp en 50 gl. løsarbeider med 120 dg. betinget for leilighetstyveri av en kuffert, tiltross for at han hadde 18 dommer for tyveri, underslag og naskeri, og 19 bøter for rusdrikkforseelser. Siste tyvsdom lå imidlertid 9½ år tilbake. To dommere dissenterte. Rt. s. 414.

De refererte dommer synes å gi klart uttrykk for bestrebelsene på en konkret individuell vurdering av tilfellene; tanken på en rettferdig gjengjeldelse er knapt framme. Det er faren for gjentakelse og de generalpreventive hensyn som synes å dominere vurderingen. — En må vel regne med at for de mange som må sone straffer for små tyverier og underslag, står det som hårdt at de ikke kan få betinget dom p. g. av gjentakelse, mens de som har kunnet holde det gående en lengere tid, eller har gjort et stort kupp, stadig får det.

Inndragning overfor dødsbo.

Etter strl. §36 kan utbytte ved en straffbar handling inndras uten at det behøver å kunne reises straffesak. Inndragning kan således foretas overfor dødsbo. Når det gjelder inndragning hjemlet i spesiallovgivning, må det avgjøres ved en fortolkning av vedkommende bestemmelse om den er en straff som bare kan gjøres gjeldende overfor den skyldige, eller også kan foretas overfor hans bo. — Påtalemyndigheten hadde reist tiltale mot en enke for overtredelse av rasjoneringslovgivningen og krevet samtidig inndragning overfor hennes manns dødsbo i forbindelse med ulovlig bruk av sukker og fett i et konditori de hadde drevet. Hr. fastslo at inndragning her ikke var straff og kunne fremmes overfor mannens bo som enken satt med i uskifte. — En dommer mente at inndragningen hadde en såvidt pønalt karakter at den måtte anses som straff når intet motsatt utvetydig var bestemt. Rt. s. 1078.

Foreldelse.

Etter strl. § 70 avbrytes foreldelse av påtaleadgangen ved ethvert rettergangsskritt hvorved den skyldige er betegnet som siktet, og begynner ikke å løpe før forfølgningen innstilles, eller stilles i bero på ubestemt tid. At det går lang tid fra siktelsen til pådømmelsen, bevirker ikke at foreldelse begynner å løpe.

Etter et slagsmål 18/12 1945 ble 3 mann siktet for grov legemsbeskadigelse. Etter rettslig forundersøkelse i august 1947, ble siktelsen etter bevisets stilling henlagt 5/9 1947. Politikammeret utferdiget 28/3 1948 tiltalebeslutning for slagsmål, strl. § 384. 21/7 1949 ble saken sendt forsvareren, og ble liggende hos ham 14 mnd. 26/10 1950 ble saken pådømt av herredsretten. Politimesteren anket til gunst for de tiltalte fordi han mente påtalen var foreldet etter strl. § 67 etter to år fra utferdigelsen av tiltalebeslutningen. Hr. sluttet seg til Riksadvokatens syn at da saken ikke hadde vært stillet i bero, var foreldelsen ikke begynt å løpe. Rt. s. 486.

En baker og hans svenn og lærling var 26/2 1948 forelagt bot for å ha begynt arbeidet 30/10 1947 for tidlig, 18 minutter før 6. Da de ikke vedtok, ble saken sendt retten, og ble liggende der til 2/11 1950 da den ble pådømt. Foreldelsesfristen, 1 år, var brutt ved utferdigelsen av foreleggene, og begynte ikke å løpe selv om saken ble liggende 2¼ år før retten foretok noe. Rt. s. 590.

Det er utvilsomt sjelden slik sammel forekommer, men tilfellene synes å vise at foreldelsesreglene kunne trenge en supplerings.

Forbrytelser mot sedelighet.

En 46 år gl. gift fisker og handelsmann hadde foretatt gjensidig onani med 5 gutter, overfor to mange ganger, og hatt utuktig omgang med en ku i påsyn av en mindreårig gutt. Etter strl. §§ 195, 196, 212, 1 pkt. 2 og 213 ble han dømt til fengsel i 4½ år. Hr. uttalte at når til-

talte hadde sonet en del av straffen og eventuelt hadde vært underkastet psykiatrisk observasjon, kunne det være grunn til å ta opp spørsmål om benådning. Rt. s. 400.

En 26 år gl. ugift arbeider foretok under overnatting på hotell gjensidig masturbasjon med en gutt på 11 år. Lagretten svarte ja på spørsmål om særdeles formildende omstendigheter, om tiltalte hadde varig svekkede sjelsevner, og om det var gjentagelsesfare. Lagmannsretten fant imidlertid ikke at det var grunn til sikring, idet intet var opplyst om tendens til sedelighetsforbrytelser tidligere, slik at det var grunn til å anta at det dreiet seg om en leilighetsforbrytelse. Straffen ble i h. t. strl. § 195 satt til fengsel i 2 år. Hr. fant under dissens 3 mot 2, å burde gi adgang til å nytte sikringsmidler etter strl. § 39 1 a—e for 5 år. Det ble pekt på at fengselsstraff neppe var det tjenlige, at man nå hadde fått Ila Sikringsanstalt, og anbefalt at straffen bortfalt ved anbringelse der etter strl. § 39, 5. Rt. s. 1024.

Forbrytelse mot den personlige frihet.

Etter tyskernes evakuering av Finnmark høsten 1944 ble en same som før flere ganger hadde vært straffet for reintyveri mistenkt for påny å ha stjålet rein. En reineier tilkalte en tidligere lensmannsbetjent. Da den mistenkte ikke ville tilstå, la tiltalte en løkke om halsen på ham, og truet med å henge ham. Den mistenkte hevdet at han ble heist opp 3 ganger, og berget seg ved å holde i repet med henderne. Retten fant det imidlertid ikke bevist at han hadde vært heist opp. Straffen for trusler (strl. § 227) ble satt til bot kr. 300, subsidiært 45 dg. fengsel. Hr. gjorde boten betinget, og en dommer stemte sogar for frifinnelse på grunn av nødrett. Den eiendommelige sak gir et vist inntrykk av tilstandene i de evakuerte områder i tiden før norsk administrasjon var gjenopprettet. Rt. s. 32.

Drap.

Den meget omtalte Brekkesak har fått en usedvanlig fyldig fremstilling i Hr.s dom Rt.s s. 498. Saken vakte stor oppsikt, og den er også psykologisk og kriminologisk meget interessant. — En begavet idealistisk anlagt lærerskoleelev var sterkt forelsket i en skolekamerat, Randi. Da hun ble glad i en annen, Oddvar, forsøkte han å skille dem. Samtidig som han spilte den gode venn, skrev han med fordreiet skrift til Randi at Oddvar hadde barn med brevets avsender, og søkte også på annen måte å forstyrre forholdet. Han sendte også en flaske likør tilsatt gift til Oddvar som gikk på skole i Sverige. Forsendelsen var utstyrt slik at den skulle lede mistanken mot en bestemt ung danske, som også ble arrestert. Oddvar drakk halvdelen uten å få noen skade. Senere sendte Brekke 4 stykker forgiftet konfekt til Oddvar. Denne delte konfekten med 3 andre. Samtlige ble syke, og en svensk småpike døde.

For to drapsforsøk, hvorav det ene medførte døden for en annen, og for ved falsk bevis å ha søkt å pådra en annen siktelse ble Brekke ved lagmannsrett dømt til fengsel i 12 år. Hr. forhøyet straffen til 15 år. Brekke påberopte seg forgive at han hadde befunnet seg i en „i psykologisk-psykiatrisk henseende vel karakterisert sjelelig abnormtilstand“ etter de sakkyndige professor Langfelt og avdelingslæge Anchersens utsagn. Disse hadde dog funnet at han hverken var sinnsyk, bevidstløs, nedsatt bevisst, mangelfullt utviklet eller varig svekket. Den abnorme sinnstilstand de hadde funnet, var en sykkelig affekttilstand som nesten nådde graden av en personlighetsspaltning. — Erklæringen foranlediget sterk avisdiskusjon om begrepet personlighetsspaltning. Prof. Langfeldt ga en nærmere redegjørelse for sitt syn i Samtiden 1949 s. 620 flg. og i N.T.f. K. 1950 s. 133. Den rettsmedisinske kommisjon tok avstand fra disse to sakkyndiges diagnose, og mente at Brekkes reaksjoner kunne forklares naturlig som utslag av sterke følelser uten noe neurotisk preg. Hr. sluttet seg til den oppfatning at det ikke var grunnlag for å anta noen sykkelig tilstand som skulle kunne bevirke nedsettelse av straffen. Rt. s. 498.

En 58 år gl. tekniker ble dømt til livsvarig fengsel. Hans hustru hadde flyttet fra ham p. g. av hans tiltagende alkoholisme, og vegret seg for å flytte tilbake. Han tok med seg hjemmefra en forskjærkniv og stakk henne med den i brystet og magen i inngangen til huset der hun bodde. Rt. s. 749.

Ærekrenkelser.

En redaktør av tidsskriftet Møbelsnekkeren skrev i anledning av en søknad fra Norges Kooperative Landsforbund til Prisdirektoratet om salg av møbler bl. a.: „Det sier seg selv at Prisdirektoratet er gått med på dette uanstendige krav... Men N.K.L. har jo gode forbindelser i Prisdirektoratet... Fremgangsmåten er ekkel. Den er også etter vår oppfatning uhederlig...“ Påtalemyndigheten reiste sak mot redaktøren for å få de ærekrenkende uttrykk mortificert som straffbare injurier etter strl. § 247 mot 4 funksjonærer i Prisdirektoratet. Byretten frifant redaktøren, idet den godtok hans utsagn om at han ikke hadde tenkt å injurere noen enkeltpersoner, bare kritisere institusjonen. Noen straffbar injurie var det således ikke, idet det lå utenfor hans forsett å fornærme noen person. Mortifikasjon kunne heller ikke komme på tale fordi ingen beskyldning var fremsatt mot noen person. Prisdirektoratet var ikke oppgitt som fornærmet. Hr. opphevet dommen idet den fant det klart at en beskyldning for uhederlig fremgangsmåte m. v. mot Prisdirektoratet ved en bestemt avgjørelse måtte ramme dem som hadde hatt med avgjørelsen å gjøre, uansett om forfatteren visste hvem de var eller ikke. Disse måtte derfor være i lovens forstand fornærmet, selv om de ikke var navngitt eller nærmere betegnet. Rt. s. 940.

Ran.

To mann med maske for ansiktet trengte om natten bevepnet med hesjestaur inn til en gammel mann som bodde alene. Den ene holdt den gamle i sengen, mens den andre fra en kiste tok en konvolutt med kr. 19.690 i sedler. For hovedmannen satte herredsretten straffen til 3 år for forbrytelse mot strl. § 268. 1 nr. 3 og 4, jfr. § 267. Hensyn ble tatt til at han ikke hadde oppnådd noe utbytte, fordi pengesedlene var fra før pengeinnløsningen 1/9 1945 og således ikke gangbare. Hr. frifant tiltalte for å ha brukt forkledning, idet en maske for ansiktet ikke var det, men opprettholdt straffen. — Hverken herredsrett eller Hr. fant grunn til å drøfte spørsmålet om det her forelå fullbyrdet ran, eller forsøk, evt. forsøk på utjenlig objekt siden sedlene faktisk var verdiløse. Rt. s. 237.

Bedrageri.

Uforbederlighet m. h. t. bedrageri kan åpenbart finnes både hos forbryter og fornærmet. En 41 år gl. mann var dømt 8 ganger for vinningsforbrytelser, herav 6 ganger for bedrageri. I 1942 fikk han 1½ år, i 1946 1 år og 3 mnd. med 5 års sikring, i 1948 3 års fengsel. De 3 siste dommene gjaldt bedragerier overfor samme mann som han der ved hadde fravendt kr. 66.000. Allerede sommeren 1950 fikk han påny samme mann til å utbetale ham kr. 15.068 igjen, slik at han kunne sikre noen obligasjoner så de kr. 66.000 kunne bli dekket. For det nye bedrageri ble han dømt til fengsel i 4 år. Rt. s. 114.

Unnlattelse av å komme til hjelp i livsfare.

To par hadde etter kafebesøk og rangel havnet på en leker hos en bekjent. En mann og to kvinner gikk på land for å hente vin. Den ene kvinne falt i elven. De to andre så det, men gjorde i sin omtåkede tilstand ikke noe alvorlig forsøk på å komme den druknende til hjelp. Istedet drog de hjem hver til sin kant. Herredsretten fant at de to tiltalte hadde forstått at den druknende var i livsfare, og at hun kunne vært reddet hvis de hadde gjort større anstrengelser. Den satte straffen etter strl. § 387 1 og 2 ledd for mannen til 75 dager, for kvinnen til 60. Hr. nedsatte straffen til 30 dager for hver. Rt. s. 110.

Siktede og hans forsvar.

En hydrograf ved Norges sjøkartverk, tidligere marineløytnant, var mistenkt for overtredelse av lov av 18/8 1914 om forsvarshemmigheter ved å ha gitt etterretninger til en person ved den sovjetrussiske ambassade. Siktede begjærte oppnevnt en kvinnelig sakfører som forsvarer. Politiet protesterte, og viste til at sakførerens mann var siktedes partifelle og overordnede i Norges kommunistiske parti, at hun og hennes mann flere ganger hadde vært ambassadens gjester og at dette kunne innvirke på hennes objektivitet. Forhørsretten fant ikke dette tilstrekkelig til å kunne fravike det fri forsvarervalg siktede har etter

strpl. § 107. Politiet påkjærte avgjørelsen til lagmannsrett. Denne fant at det her var tale om beskyttelse av vitale samfunnsinteresser, og at det måtte telle med ved forsvareroppnevningen. Selv om sakføreren ikke var medlem av kommunistpartiet, var de foreliggende opplysninger egnet til å svekke tilliten til hennes uheldighet, og vekke frykt for at etterforskningen kunne bli hindret. Hun ble derfor ikke oppnevnt som forsvarer.

Hr.s Kjæremålsutvalg var enig i at det var adgang til å ta i betraktning hensynet til beskyttelsen av vitale samfunnsinteresser ved avgjørelsen av om det var utilrådelig å beskikke en valgt forsvarer som offentlig forsvarer. Rt. s. 387.

Etter at tiltalebeslutning var utferdiget, ble en advokat, en av de faste forsvarere, beskikket som forsvarer for hydrografen. Han begjærte påny den kvinnelige sakfører beskikket, og viste til at begjæringen før var avslått under henvisning til faren for at etterforskningen ville lide. Riksadvokaten uttalte seg imot begjæringen, og viste til at de faste forsvarere utvilsomt var bedre skikket. Lagmannen avslø begjæringen, idet han uttalte at tiltaltes tarv tilsa at beskikkelsen ikke ble endret. Den valgte forsvarer hadde ikke før vært forsvarer ved lagmannsrett, og hadde ikke god eksamenskarakter.

Hr.s kjæremålsutvalg fant ikke at de grunner lagmannen hadde anført var tilstrekkelige til at tiltaltes valg burde fravikes. Det fant at de hensyn som hadde gjort at oppnevning av den valgte forsvarer under etterforskningen var utilrådelig ut fra det offentlige tarv, nå ikke gjorde seg gjeldende. Under hovedforhandlingen og forberedelsen av den har den beskikkede forsvarer etter strpl. ikke noen annen stilling enn den valgte; da en tiltalt alltid kan velge forsvarer, kunne det ikke være noen betenkelighet for såvidt at denne også ble beskikket. Det privilegium den beskikkede forsvarer da har, er etter fengselslovens § 48 rett til eneroms samtaler med en tiltalt i varetektsfengsel. Her var ikke grunn til frykt for misbruk av dette. Den valgte forsvarer ble derfor beskikket, slik at beskikkelsen av den faste forsvarer falt bort. Rt. s. 674. Det kan tilføyes at hydrografen ble frifunnet ved lagmannsrett. Lagrettens kjennelse gir jo ingen grunner, men det var vistnok på det rene at bevisene for spionasje ikke var tilstrekkelige.

Hovedforhandlingen for lagmannsrett.

Rt. 1951 inneholder to opphevelser av lagmannsrettsdom med hovedforhandling p. g. av feilaktig rettsbelæring. Heldigvis forekommer det sjelden. En lagmann tør kanskje antyde at det ikke uten videre kan tas som bevis for at rettsbelæringene pleier å være ulastelige; det kan nok også henge sammen med at rettsbelæringene ytterst sjelden blir protokollert slik at de kan bli gjenstand for inngående kritikk og gi grunnlag for anke.

Det ene tilfelle gir et godt bilde av gangen i norsk straffeproses — samtidig som det viser hvor uhellet kan forfølge en liten sak. En hus-

mor fikk 8/10 48 forelegg kr. 60 for sommeren 1947 å ha brukt et defekt ildsted i et falleferdig hus hun med sin familie bodde i p. g. av husnøden. Hun vedtok ikke forelegget. Mot rettsformannens stemme ble hun frifunnet ved herredsrett. Hr.s kjæremålsutvalg opphevet dommen. Ved ny hovedforhandling i herredsrett ble hun dømt til bot kr. 60. Kjæremålsutvalget samtykket i hennes begjæring om fornyet behandling ved lagmannsrett. Her ble hun frifunnet. Den frifinnende dom ble så opphevet av Hr. etter anke fra påtalemyndigheten fordi lagmannen i sin rettsbelæring hadde antatt at strl. § 352.2 forutsatte forsett, mens den også omfattet uaktsomhet. — Etter de mange behandlinger var man altså kommet like langt som da man begynte. — Saken ble så henlagt av påtalemyndigheten. Rt. s. 338.

DANSK KRONIK

Dansk Forsorgsselskab begynde sin virksomhed den 1. april 1951. Selskabets første årsberetning, udsendt i 1952, omfatter de sidste tre kvartaler af 1951. Medens Fængselshjælpens årsberetninger tidligere fulgte finansåret, vil man fremtidig følge kalenderåret for derved at muliggøre sammenligning med kriminalstatistikken, „hvortil man med tiden håber at kunne yde et påkrævet supplement i form af oplysninger indsamlet i forbindelse med tilsynsarbejdet, herunder særlig belysning af tilbagefaldet for det klientel, der har været undergivet tilsyn.“ Omlægningen til kalenderåret er en meget praktisk reform, som blev anbefalet her i NTfK årg. 1951 p. 81; det blev samtidig fremhævet, at man bør tilstræbe at indføre de talmæssige oplysninger vedrørende tilsynsvirksomheden i den officielle kriminalstatistik. Dette er kun eet blandt en række spørgsmål vedrørende kriminalstatistikens ordning, som ved lejlighed bør tages op til drøftelse. — Regnskabsmæssigt vil forsorgsselskabet dog stadig følge finansåret af hensyn til det store tilskud fra staten, — i 1951—52 757.000 kr. til tilsynsvirksomheden. Driftsregnskabet balancerede med ca. 1,2 mill. kr.

Landsnævnet for børneforsorg har i 1952 udsendt sin årsberetning for 1951. Beretningen viser, at der — ligesom i 1950 — har været en større afgang end tilgang i antallet af børn under forsorg i medfør af forsorgslovens § 130, stk. 1, og § 131 (fjernede børn), nemlig henholdsvis 1600 og 1492. Kun 20 % af samtlige børneværnsudvalg har truffet beslutning om fjernelse, og over halvdelen af disse udvalg har kun truffet en enkelt afgørelse herom. Disse tal svarer nøje til de foregående år. Forholdsvis flere fjernelser end i 1949 og 1950 er foretaget i hovedstadsområdet. — Om kriminel tiltale mod personer under 18 år oplyser beretningen, at der blev rejst tiltale mod 39 personer (1950: 26), medens tiltale blev frafaldet over for 1236 (1950: 1175). I 927 af de nævnte 1236 sager blev tiltale frafaldet i medfør af straffelovens § 30;